

fraudator, oris. subs. m. **fraudatrix, icis.** subs. f. ETYM fraudare. DLAT fraudatorius. [FREQ minima 30^{indicia} 1,8^{/d.c.m.} 44-43 C1C] uocabulum litterariis scriptis, omnibus usibus, magis prosa quam uersu, argumentando narrando aptum, quandoquidem satiricis; inde a saec. I aec. apparet, at in Antiquitatis fine eius indicia augentur.

VARIATIO		indicia	p ^{/d.c.m. subc.}
OPERUM	argumentalis	24	3,3
	narratiua	4	0,74
	satirica	2	10
DIACHRONICA	I aec.	3	1,1
	I-II ec.	5	1,3
	III-V ec.	22	2,3
DIAPHASICA	docta	1	0,48
	media	27	1,9
	quotidiana	2	3,5
DIASTRATICA	litteraria	29	2,1
	technica	1	0,36
MODUS	prosa	28	1,9
	uersu	2	1

¶ **a** is qui fraudat • estafador [HYPER fur SIM pugillator^b] 44-43 C1C Phil 13.26.12. fidei patronus, fraudator creditorum Trebellius. 59 C1C Flacc 48.2. Nolite existimare, iudices, non unam et eandem omnibus in locis esse fraudatorum et infitiatorum impudentiam. 29-9 LIV 4.50.1. Perlata haec uox Postumi ad milites multo in castris maiorem indignationem mouit: praedaene interceptorem fraudatoremque etiam malum minari militibus? 105-110 TAC Hist 2.66.10. Augustae Taurinorum, dum opificem quendam Batauius ut fraudatorem insectatur, legionarius ut hospitem tuetur.

b is qui mendax est • un mentiroso o embustero [HYPER simulator] 30-50 PHAEDR 1.16.1. Fraudator homines cum aduocat sponsum improbos, non rem expedire, sed malum ordiri expetit. 210-213 TERT Anim 11.5. Iudam quoque aliquamdiu cum electis deputatum usque ad loculorum officium, etsi iam fraudatorem, traditorem tamen nondum, postea diabolus intrauit.